

Arrest

nr. 163 124 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

B.(...), K.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Pakistan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 30.01.2013 is de noodzakelijk geachte behandeling echter onleesbaar. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 03.04.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Verzoeker legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”

1.3. Eveneens op 9 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.(...) Y.(...), ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B.(...), K.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Pakistan

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het geven van het bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel (verzoekschrift, p. 6) aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (cf. EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Verzoeker zijn medische regularisatieaanvraag werd op 09.04.2013 onontvankelijk verklaard.

Reden:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

(...)

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissingen.

Op 03.04.2012 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in bij dienst vreemdelingenzaken omwille van medische redenen.

Bij het indienen van zijn aanvraag werd een verplicht medisch attest gevoegd als ook werden bijkomende medische documenten voorgelegd.

Dienst vreemdelingenzaken verklaarde de aanvraag van verzoeker onontvankelijk omdat op het standaard medisch attest van verzoeker dat gevoegd werd bij de aanvraag de noodzakelijk geachte behandeling "onleesbaar" zou zijn.

Dat het volgende dient te worden vastgesteld:

- het wordt niet betwist dat het standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in het KB werd meegedeeld*
- het wordt niet betwist dat het standaard medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling werden meegedeeld*

Probleem van dienst vreemdelingenzaken is echter dat de noodzakelijk geachte behandeling onleesbaar zou zijn.

Dat bezwaarlijk om die reden de aanvraag van^ verzoeker onontvankelijk kon verklaard worden en dit in strijd is met artikel 9 ter van de vreemdelingenwet als ook met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers indien een bepaalde passage of document onleesbaar zou zijn, mag verwacht worden dat dienst vreemdelingenzaken contact opneemt met de raadsman van verzoeker teneinde dit uit te klaren. Het is niet redelijk/ernstig, zorgvuldig om een aanvraag onontvankelijk te verklaren terwijl duidelijk blijkt dat een aanvraag werd ingediend met standaard medisch getuigschrift conform het K.B. doch een bepaalde passage onleesbaar zou zijn.

De werkwijze van dvz in dit dossier kan bezwaarlijk als zorgvuldig en redelijk beschouwd worden.

Zeker en vast gelet op het feit dat de raadsman van verzoeker in het verzoekschrift het volgende liet weten: Ik blijf uiteraard graag ter beschikking voor bijkomende informatie, indien die nodig zou zijn.

Verzoeker en zijn raadsman zijn van mening dat dit toch kan opgelost worden met een eenvoudig telefoontje/fax/mail

Dat gelet op het voorgaande, verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat met de bijlagen van verzoeker geen rekening kan worden gehouden.

Het is niet ernstig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat met de bijlagen geen rekening kan worden gehouden.

Dit is een te strenge toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en nooit de bedoeling van de wetgever geweest.

Immers artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning dient te worden overgemaakt en dat dit medisch getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Verzoeker heeft conform artikel 9 ter dergelijk standaard medisch getuigschrift voorgelegd.

Bezwaarlijk kan dit door dvz ontkend worden.

Nergens voorziet artikel 9 ter van de vreemdelingenwet dat "enkel" dergelijk standaard medisch getuigschrift mag worden

voorgelegd ter staving van de aanvraag.

Integendeel zelfs.

Artikel 9 ter bepaalt net dat de vreemdeling bij de aanvraag "alle nuttige en recente inlichtingen" aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Dat in die zin verzoeker volledigheidshalve alle nuttige en recente inlichtingen bij zijn aanvraag heeft gevoegd.

Dat dit hem bezwaarlijk kan verweten worden!

Het is een schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet dat deze nuttige inlichtingen niet werden/worden beoordeeld door dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing.

De redenering Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in artikel 9 ter § 1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Verzoeker legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene;

Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medische getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door artikel 9 ter § 1 van vreemdelingenwet en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 is totaal in strijd met artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangezien dit artikel nergens bepaald op welke wijze bijlagen of nuttige inlichtingen dienen te worden voorgelegd.

Dat derhalve dienst vreemdelingenzaken zijn beslissing niet redelijk en zorgvuldig is aangezien zij geen rekening gehouden heeft met deze nuttige inlichtingen en de bestreden beslissing nalaat hieromtrent te motiveren. Dat dit een schending is van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

(...)

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd en ^ zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en ^ feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan^ ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan met onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële ^ motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

De voorwaarden voor het standaard medisch getuigschrift uit artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

"(...)

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

(...)"

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Als bijlage bij deze aanvraag

voegde verzoeker een standaard medisch getuigschrift toe van 30 januari 2013 waarvan de onderste helft van de eerste bladzijde, waarop normalerwijze de noodzakelijk geachte behandeling vermeld is, zwart verkleurd is en daardoor volstrekt onleesbaar.

4.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat: *“(o)p het standaard medisch getuigschrift d.d. 30.01.2013 (...) de noodzakelijk geachte behandeling echter onleesbaar (is)”*. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat: *“in de initiële aanvraag d.d. 03.04.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift”*. Tenslotte stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat: *“(v)erzoeker (...) bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor(legt) aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”* Op grond van deze overwegingen verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

4.9. In zijn middel beweert verzoeker in wezen dat er sprake is van een te strenge en onredelijke toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat er volgens hem andere oplossingen zijn indien een passage uit het standaard medisch getuigschrift onleesbaar zou zijn.

4.10. Aangezien verzoeker in zijn middel de vaststelling niet betwist of weerlegt dat een cruciale passage uit het standaard medisch getuigschrift, met name de noodzakelijk geachte behandeling, onleesbaar is, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden besluiten dat dit getuigschrift niet voldeed aan de vereisten van artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. In weerwil van verzoekers betoog, biedt de wet de gemachtigde van de staatssecretaris in dat geval geen andere mogelijkheid dan de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

4.11. Verzoeker stelt voorts dat het niet ernstig is om geen rekening te houden met de overige bijlagen die werden gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, maar hij weerlegt de vaststelling niet dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele verwijzing naar deze bijlagen bevat. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris in dergelijk geval de bijlagen wel zou onderzoeken, ondergraaft hij zelf hetgeen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dwingend wordt voorgeschreven.

4.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

4.13. In zijn middel richt verzoeker zich tevens tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarbij hij onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert en een grief die gestoeld is op de schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief tegen de verwijderingsmaatregel als volgt:

“Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending is van artikel 3 van het EVRM aangezien het totaal geen rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Er is een reëel risico dat verzoeker zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is of dat bij terugkeer de vreemdeling een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.

Verzoeker wordt immers behandeld door dr. V. H. M.

Hij heeft mogelijks levensbedreigende anale bloedingen.

Verzoeker zijn medische behandeling is thans dan ook noodzakelijk. De vereiste zorg is in zijn land van herkomst niet, onzeker of slechts beperkt beschikbaar.

Dat verzoeker omwille hiervan niet kan terugkeren.

Bovendien heeft hij op 07.06.2013 nog een afspraak in het ziekenhuis.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

4.14. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat alle terzake dienende feitelijke gegevens van de zaak dienen in rekening te worden gebracht (cf. RvS 28 juni 2002, nr. 108 577).

4.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

4.16. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Verzoeker beweert dat er sprake is van *"mogelijks levensbedreigende anale bloedingen"*, maar hij toont dit geenszins aan middels overtuigende medische attesten. Het feit dat hij een afspraak heeft op de afdeling Gastro-enterologie van het Sint-Erasmus-ziekenhuis in Borgerhout en het feit dat hij van het OCMW een medische waarborg ontving (verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) vormen hiervan geen bewijs. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (cf. RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

4.17. Hoewel er geen duidelijk bewijs voorligt dat een verwijdering van verzoeker omwille van zijn medische problematiek onmiddellijk aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt uit niets dat er op dit punt een afweging heeft plaatsgevonden, hetgeen op gespannen voet staat met de zorgvuldigheidsplicht.

4.18. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van verzoekers kritiek:

"(...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd werd in het kader van de gebonden bevoegdheid en dat het ter kennis werd gebracht nadat de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard.

In het standaard medisch getuigschrift is de behandeling onleesbaar. De aanvraag van verzoeker werd niet ten gronde beoordeeld.

Hij voert evenmin argumenten aan om aan te tonen dat hij aan een ziekte lijdt die de graad van de ernst van artikel 3 EVRM bereikt.

Verwerende partij kon geen rekening houden met een medische problematiek aangezien de aanvraag 9ter reeds onontvankelijk werd verklaard.

(...)"

4.19. Waar de verwerende partij lijkt te beweren dat zij geen rekening kon houden met de medische problematiek aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, kan zij onmogelijk worden gevolgd. De Raad stelt vast dat deze redenering van de verwerende partij niet spoort met volgend voorschrift uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

4.20. Voormeld wetsartikel in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de gemachtigde van de staatssecretaris steeds rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling. De stelling van de verwerende partij dat zij met de medische problematiek geen rekening kon houden is volstrekt onjuist. Het feit dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, ontslaat de gemachtigde van de staatssecretaris immers niet van zijn verantwoordelijkheid bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Dit geldt *a fortiori* wanneer de aanvraag om machtiging tot verblijf om louter formele redenen, *in casu* omwille van de onleesbaarheid van het medisch getuigschrift, werd afgewezen, zonder dat er ooit enig onderzoek heeft plaatsgevonden naar verzoekers gezondheidstoestand.

4.21. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij oppert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *“totaal geen rekening heeft gehouden met de medische situatie”*.

Het enig middel, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de verwijderingsmaatregel, thans de tweede bestreden beslissing,

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze gericht zijn tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing die samenhangt met het beroep tot nietigverklaring tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN